

PROSVETA

THE ENLIGHTENMENT
CLASILE IN LASTNINA SLOVENSKIH NARODNIH
PODPORNE JEDNOTE
Organ of and published by the Slovene National Benefit Society

Members: an Education drive (from Chicago) to Canada \$2.00 per year, \$1.50 per year; an Education drive (from Chicago) to Canada \$2.00 per year, \$1.50 per year; an Education drive (from Chicago) to Canada \$2.00 per year, \$1.50 per year.

Subscription rates: for the United States (except Chicago) and Canada \$2.00 per year, Chicago and Canada \$1.50 per year, foreign countries \$2.00 per year.

Order on the back of this card to: PROSVETA, 2007-25 St. Lawrence Ave. Chicago, Illinois. MEMBER OF THE FEDERATED PRESS

138

Datum v objavi, na primer (March 21, 1937), poleg valnega črta se nahaja pomen, da vam je to tem delom poteka naročila. Posvetite jo pravilno, da se vam list ne zavrže.

Lansbury upa preveč

Vodstvo nemške socialistične stranke, nahačajoče se v Pragi, odkoder vodi boj s Hitlerjem v Nemčiji, je zadnje dni objavilo oster protest proti akciji Georgeja Lansburyja, bivšega parlamentarnega voditelja delavske stranke v Angliji, ki je šel pred nekaj tedni v Berlin in se tamkaj razgovarjal s Hitlerjem, nakar je javno poročal, da je Hitler "iskren prijatelj svetovnega miru."

Mislimo, da ga ni iskrenega prijatelja miru in demokracije, ki bi se ne pridružil protestu nemških socialistov v Čehoslovakiji proti takemu početju angleškega delavskega voditelja. Res je, da je Lansbury šel v Berlin na svojo pest, nihče ga ni poslal tja in on sam je odgovoren za to svoje početje, kljub temu je protest na mestu, kajti Lansbury je svetovno znan delavski voditelj v Angliji in njegova beseda je včasih veliko držala.

Lansbury je krščanski socialist in prej pacifist ko kaj drugega; on je za mir za vsako ceno, čeprav bi bila ta cena — smrt. Zaradi tega svojega stališča, s katerim je prekorajil vse meje delavske načelnosti, je prišel v konflikt z delavsko stranko v Angliji ob času, ko je šlo za sankcije Lige narodov proti Italiji valed njene roparske vojne v Abesiniji, in stranka ga je odstavila z vodstva svojih poslancev v angleškem parlamentu. Od takrat je Lansbury neodgovorna oseba, ki sicer lahko počne, kar hoče, toda delavska stranka Anglije ni zanj odgovorna.

Kaj je Lansburyja napotilo, da je šel v Berlin na razgovor s Hitlerjem in potem naznanil, da verjame Hitlerjevemu "iskrenemu prijateljstvu do svetovnega miru", je nerazumljivo vsakemu človeku, ki pozna Hitlerja in razume dejstva, kakršna so. Razlog bo vsekakor v Lansburyjevi konfuzni mentaliteti, ki je tako napojena z idealizmom, da ne more prodrati v realnost.

Lansbury lahko verjame Hitlerjevemu farbarijam, ves ostali svet pa lahko vidi, da nemški diktator je le toliko časa "prijatelj" miru, dokler nima tako močne armade, da hkrati lahko napade Rusijo in Francijo. Hitler je že deset mesecev udeležen z Mussolinijem vred v fašistični vojni v Španiji. Zakaj pa ni miroljubni Lansbury vprašal, če je njegova invazija Španije morda dokaz njegovega "prijateljstva do miru"?

Žalostna nevtralnost

Zunanja politika Rooseveltove administracije, zlasti kolikor se tiče takozvane nevtralnosti glede Španije, je vredna ostre obsodbe.

Vsak Američan, ki čita dnevne časopise — ogromna večina jih čita — ve, kaj se godi na Španskem. Vsakdo tudi že ve, da to ni navadna civilna vojna. Civilna vojna je takrat, kadar je ljudstvo ene države zavezano med seboj. V Španiji je pa že od začetka krvavega konflikta ljudstvo na eni strani, armada pa na drugi — vrh tega ima Španija dve invaziji.

Francoske španske čete (Maročani ne štejejo) so danes malenkost v vojaškem oziru napram armadi Italijanov in Nemcev, katero sta poslala v Španijo Mussolini in Hitler, da pomagata Francu utrjevati postavno etabližno republikansko vladno. Jasno je torej, da to ni več civilna vojna, pač pa je vojna med španskim ljudstvom na eni strani — špansko ljudstvo si je žele med vojno moralo ustvariti svojo armado — in upornimi španskimi generali, veleposltniki, bankirji, visokimi cerkvenimi poglavarji in fašistično Italijo ter nacijo Nemčijo na drugi strani.

Če bi bilo ameriške časopise na splošno pošteno in ne bi pogrevale laži, ki jih razširja fašistična propaganda iz Rima in Berlina — namreč da Moskva kontrolira špansko vladno in njeno armado — bi Američani špansko situacijo drugače razumeli. Američani dobro vedo, kakšna je bila njihova civilna vojna leta 1860-64; če bi bili takrat Anglija in Francija poslali svoje čete konfederacem na pomoč, bi bila situacija podobna sedanjosti na Španskem.

Stališče ameriške vlade je v tem oziru zelo konfuzno in žalostno. Ze sama nevtralnost napram priznani španski vladi in upornikom je nekaj nerazumljivega, še slabše pa je, ko ameriška nevtralnost daje ameriškim reacionarjem

(Dolje iz zadnji koloni)

Glasovi iz naselbin

Problem starih članov

Mulberry, Kans. — Tudi tajnik našega društva 281 je prejel tisto lemontsko brošuro, v kateri so patri nakopičili laži in napadov proti SNPJ. Dokler bodo ljudje verjeli v verske bajke, jim bo slaba predla. V gl. uradu imajo baš sedaj obilo dela, pa ti pridejo lemontski patri s tisto brošuro! — Dobro bi bilo, da bi konvencija sprejela kaj koristnega za stare člane. Kako se bi to izdelalo, da bi bilo najbolje, bodo brez dvoma izdelali uradniki in pa delegacija. Pomoč starih članom bi veliko pomagala, da se obdržijo člani v jedrnosti in to bi tudi dalo dobro reklamo za nove člane. — Lemontarji pa naj držijo roke proč od naše organizacije!

Jacob Baloh, 281.

Časi se spreminjajo

Bellingham, Wash. — Tudi jaz sem dobil en izvod že znane brošure iz Lemonta, Ill., v kateri se gospodje franciškani hudo pri- tožujejo na jednotine voditelje in Prosveto, češ, da jih dopisniki v Prosveti napadajo. Za "dokaz" citirajo odlomek mojega dopisa z dne 25. febr. t. l. Odgovor so že dobili od urednika Prosvete, kakor tudi od posameznih članov jednote in ni potreba, da bi še jaz odgovarjal.

Glavni uradniki jednote, kakor urednik Prosvete, ne dajejo nobenih navodil članom kaj naj pišejo, kakor tudi častiti gospodje ne morejo nič zato, ako njihovi verniki tolmarijo vero po svoje s posledico, da mnogi preidejo v nasprotni tabor k svobodnomislencem. Odtod bojazen v brošuri. Da, business je business in vsaka organizacija dela za svojo stranko.

Da, gospodje, časi se spreminjajo in ljudsko mišljenje! Pred 33 leti, ko se je jednota ustanovila, so rekli, da se je — rodilo mrtvo dete! Zdaj se pa tako bo- jite tega "mrtvega" deteta. Vprašanje je tukaj: Kdo je temu kriv, ali kaj je vzrok, da imajo svobodnomislenci tako privlačno moč na maso, ne samo v Ameri- ki, ampak po vsem svetu? Pred malo več ko sto leti so bili vaši bratje na višini. Imeli so vso kontrolo čez vse javno življenje in spomini na žrtve španskih inkvizicij še niso bile pozabljene. Imeli so vpliv celo na cesarskih in kraljevih dvorih.

V deželi, kjerje pater Raspun držal carično duhovno mišlje- nje pod kontrolo, tam v ravno isti deželi, ki ni majhna, se danes goji najhujši ateizem. Vprašam vas, kdo je temu kriv? Ali je jednota oz. njeni voditelji? V Španiji, kjer pomagajo generalu Francu dve močni državi, da vržejo "rdečkarje" ob tla, se že kaže polom. Delavstvo vstaja po vsem svetu.

Da, časi se spreminjajo. Oni zgodovinski Italijani, ki se je moral zagovarjati pred duhovnim tribunalom in preklekati svojo trditev, da se svet vrti — če ne, bi se bil opek — je še pristavil: "E pour si muove!" (In vendar se vrti!)

Ali je res, da je ljudstvo zgrubilo vero v Boga? Na to more bolje odgovoriti zgodovina in znanost. V srednjem veku ni ljudstvo mislilo s svojimi možgani, še celo ne oni, ki so bili na višini. Narod je živel v strahu in se ni upal podvomiti o tem in onem glede vere, danes je pa prost in misli, kar sam hoče, da je prav. Tudi cerkev sama — pod vplivom tehničnega napredka — je marsikaj zavrgla ali sprejela, kar je še pred sto leti držala za neovrgljivo. Tako vidimo, da prihajajo reforme, ne samo v gospodarskem, ampak tudi v duhovnem življenju. Vera v Boga je tako različna kakor je izobrazba posameznika. Navaden priprost človek trdi, da veruje v Boga, ali v isti sapi pa tudi v razne prikazni in coprice, dočim znanost ne verjame v nobene prikazni. Znanost išče vzrok za prikazni. Znanost ne verjame v nobenega materialističnega boga, kakor tudi katoliška vera ne verjame, ker pravi v katekizmu: Bog je le eden, ki ima um in voljo, telesa pa ne! Tudi med duhovniki samimi ni vse gladko glede vere.

O posmrtnem življenju toliko

možganih res verujejo in nazadnje se znajdejo v — umobolnicah. Simon Gregorič (kat. duhovnik) v svojih poezijah piše o večnem prenavljanju tvarine in pravi, da smrti ni videl nikjer. Veliki mislec grof Tolstoj je rekel, da njegova cerkev je nebesni svod. Moj prijatelj Antku je vsak večer pokleknil pred posteljo in dolgo molil, vendar v cerkev ni šel nikoli. Enkrat ga vprašam, zakaj ne gre pomoliti k Bogu v hišo božjo, pa mi odgovori, da je Bog povsod in da cerkvi mora dati 10 centov in da Bog ne potrebuje njegovih 10c, pač pa duhovnik in v duhovnika on ne veruje. Rajši, pravi, popijem sam vrč piva. In moj Antku je bil zmirlaj tako ježen!

Pripomnil sem, da takih kostimerjev gospodje ne marajo in če bi vsi bili kot on, bi ne bilo businessa. Ampak on je imel sam svojo sodbo o veri in bosta. Ni bil samo ježen od plače do plače, ampak tudi suh. Ker sem včasih med tednom takole po večerji dal nikel, da je šel po "pivku" — bil je ruski Poljak — v bližnji salun z boketom, sem se mu silno prikupil. Imel me je rad, lasi je bil zelo v skrbah zaradi vere, kakšne da sem. Seveda sem na vse potrdil, dasi moliti me ni videl nikoli, vendar pivka je vse dvome pregnala. In gospodar in gospodinja sta me tudi imela rada, ker jaz sem bil dotlej edini njihov border, ki se ni kregal z Antkom, marveč me je še celo pohvalil, da sem "dobri hlop".

Tako sem srečal razne znač- se mi je pripetila pred 47 leti. Bil je. Nikoli pa ne bom pozabil mo- go prvo izkušnjo glede vere, ko sem za pastirja pri nekem kmetu. Stara gospodinja je bila te- ta mojemu očetu in bil sem, kot so rekli, za domačega. Ker niso imeli svojih otrok, so naprosili očeta, da me je dal njim za pastirja. Paziti sem imel na par volčkov in kravo — drugi pas- tirji so rekli, da je koza, ker je bila majhna in stara, ampak mleko je pa imela dobro. Na pašo smo se igrali, navadno smo "prašičkali". Nekega dne, zopet za- toplen v "prašičkanje", je krava ali "koza", dasi videti zelo neum- na, a je bila dosti pametna, po- rabila ugodno priliko in smuk- nila na sosedovo njivo in posku- mila perje mladi koruzi. Par dni potem sta se gospodarja na dvo- rišču zraven naše hiše pregovar- jala. Sosed je trdil, da je bila na- ša krava, ki je popasla koruzo, moj gospodar pa je trdil, da ne in me poklical za prič. Bil sem v zari, nisem vedel kaj naj re-čem. Moj gospodar je bil boga- boječ človek in klet ni nikoli. Vsak večer in jutro in pred vsa- ko jedjo se je molilo. Meni so ve- dno peli v šoli, starši, gospodar in vsi, ki so bili malo starejši in večji od mene: Priden bodi, Boga moli, boš se greha. Lagati se ne sme, kajti laž je smrtni greh in kdor umrje brez spovedi s smrtnim grehom, ta je večno po- gubljen! Vse to mi je rojilo po glavi, a najbolj pa da sem verjen v gospodarjevo pobožnost ter mislil, da hoče, da povem re- snico in zato sem tudi priznal in rekel samo edino besedico: "je". V tistem trenutku je bil moj go- spodar tako presenečen, da ni mogel priti do sape in je samo v zrak buljil en čas, dočim se je sosed samo muzal zadovoljno, ker dejvidno ni pričakoval, da bom jaz povedal resnico. Takrat sem se pripravil za prvo obha- jilo, kar je tudi pripomoglo, da se nisem upal lagati. Potem so

me imeli za bedasto tele, ampak meni je bila prva grenka izkuš- nja glede vere.

George Gornik, 493.

Slabi pastirji

Cleveland, O. — Nobena le- montska brošura ne more ško- diti članstvu SNPJ, kajti naše članstvo zna samo misliti in tu- di take napade odbijati. To se je še vselej pokazalo; to ni prvi napad, ki so ga naperili proti na- ši organizaciji in njenemu vod- stvu nazadnjaki iz Lemonta in drugih takih trdnjav in taborov, v katerih carujejo dušni pastirji. Slabo znajo pasti svojo čredo, slabo znajo paziti nanjo, da se morajo vmešavati v naše zade- ve, ki jih čisto nič ne brigajo. Članstvo SNPJ si zna samo ure- diti svoje probleme. Patri in du- šni pastirji naj držijo roke proč od naše dobre in velike organiza- cije, ki so jo zgradili zavedni slovenski delavci brez pomoči ka- kih patrov. Anton Zeleznik, 139.

Kako je Zidanšek praznoval 72-letnico; je za sedelo stavko

Moon Run, Pa. — Zadnjič sem poročal iz Westmorelanda. Pred odhodom na tritedensko počitni- ce sem se ustavil v Moon Runu, kjer je gospa Žust ponovila celo- letno naročino. Isto je storila tudi gospa Ambrozich. Obiskal sem tudi več sobratov, moonrun- ske mamice pa so mi zagrozile, ako ne pridem na materinski dan dne 8. maja na njih veselico, da me bodo linčale, ko jih drugi obiščem.

Ker sem na 8. maja obhajal svojo 72-letnico, in ker nisem pristaš linčanja, posebno ne, ako gre za mojo glavo, sem sklenil, da se povabilu ali grožnji odzo- vem. Obenem sem pa tudi skle- nil, naj za moj rojstni dan moon- runske mamice nosijo vse vese- lične stroške. Plačal sem kvoder za vstopnico in smuknil notri. Za ta kvoder so mi pripelle najlepšo gartrožo, delegat Viktor Butja pa me je popeljal v spodnje pro- store, kjer so se dobila vsako- vrstna okrepčila. Seveda sem bil obkrožen z vseh strani tako, da bi bil kmalu igro zamudil.

Moonrunčani so igro dovoljno izvršili, potem pa so nas mamice razveselile s par lepimi pesmami. Če se ne motim, se je po konča- ni igri in petju pričel ples, goto- vo pa tega ne vem, ker sem ime- polne roke čaš. S Tonetom Pe- tročičem iz Carnegieja sva bila tako obdarovana, da bi bila sko- raj glave izgubila. K sreči pa sta bila z nama njegova trezna so- proga in sin, ki sta naju odpe- ljala na njihov dom. Moonrunski možje so svoje žene obdarovali z lepimi darili, mene pa z okus- no pijaco. Torej sem praznoval moj 72-letni rojstni dan kakor se "gepara".

Prihodnji dan pa me je Tone Petročič peljal v Imperial. Obi- skala sva delegata Franka Augu- ština. Ko smo se pogovorili vse potrebno, sva se s Tonetom od- peljala na kosilo, po kosilu pa sem se podal v Verono. Tam sem pobral par naročnin, delegat Rok Lesar pa me je povabil, naj vsto- pim, ker se njegov sin ženi. Se- veda, če je kaj za popit, se star- Tone nikdar ne odreče. Z Lesar- jem sva se veliko pogovorila, ve- lika družba pa se je veselo zaba- vala. Poslovil sem se že pozno v noč. Novoročencema želim o- bilo sreče v zakonskem življenju.

Pred par dnevi sem čital dopis iz Broughtona od Ivanke Grobin, ki pravi, da rada čita moje dopi- se in kliče vdove in stare devce na sedelo stavko. Če bi napo- vedale tako stavko, bi se jim še jaz pridružil, kajti zares bo tre- ba nekaj ukreniti. Na mojem po-

E. L. Oliver, podpredsednik Delavske nestrankarske lige.

tovanju po naselbinah povsod dobim polno vsakovrstnih vdov in tudi mnogo že zrelih devic. To- da za vdove ni ženinov, čeprav so lepe in mlade in dobre gospo- dnje. Same morajo prenašati bre- me povsem zato, ker so bile v prvem zakonu preveč — rodo- vitne. Mnogo poznani tudi vdov- cev s kopicco otrok, ki so v ena- kem položaju in morajo ostati bečlarji, ker se bojijo prevelike družine.

Pred nekaj leti me je prosila mlada vdova, da bi ji preskrbel moža. Ko sem ji rekel, kdo vra- ga jo bo vzel z osmimi otroki, se mi je krepko odrezala: "Za bo- jo voljo, kak mož bi pa moral bi- ti, da si ne bi upal živeti osami otrok!" Pristavila je, da jih Bog živi. Seveda ji tega nisem verjel in sem ji tudi povedal, zakaj po- tem vodi "spikizji". Ona si je menda želela kakega samskega bečlarja, toda se je zmotila.

Dandanes je res najboljši beč- larški stan, ker so sami svoji go- spodarji. Taki bečlarji se boje vzeti še mlade vdove, ako ima tri ali štiri otroke. Jaz sem jih že več vprašal, če se hočejo iznebiti bečlarskega stanu, toda so imeli vsakovrstne izgovore. Prvi ni imel srca, drugi ne hlač, tretji je imel oboje, toda je šel v briv- nico in se še do danes ni vrnil; četrti je še šel si nevsto ogledat, toda ko jo je videl s štirimi otro- ki, ne vem, ali se je prestrašil nevste ali otrok. Tega še danes ne vem. Današnji samci nimajo tiste korajžje kakor jo je imel Prosvetin zastopnik. Jaz sem vzel mater in pet mladoletnih otrok, pa smelo rečem, da nismo bili nikoli preveč lačni, če nas prav Bog ni živel, marveč smo si mo- rali sami služiti vsakdanji kruh.

Torej podpiram predlog miss Grobinove, da se okliče sedela stavka proti trdovratnim vdov- cem in bečlarjem. Stavka naj bo stoodstotna toliko časa, da se bo- do podali.

Anton Zidanšek.

Še protest

Springfield, Ill. — Naša okrož- na federacija društev SNPJ je dne 25. aprila na svoji seji naj- odločnejše protestirala proti vme- šavanju A. M. z njeno Stražo v jednotine zadeve in proti napa- dom na SNPJ in lažem ter bla- tenju njenih uradnikov. SNPJ je bila ustanovljena na svobodomi- selni podlagi, kar izpričuje nje- na načelna izjava. Vsak član lah- ko misli kar hoče. Straža zavija in laže, da naši člani nimajo be- sed. Naša jednota nikomur ne zapoveduje kaj sme in kaj ne sme verovati. Straža pa nam bi rada diktirala. Toda to ne bo le- montskim patrom nikdar uspe- lo! Držite vaše roke proč od SN- PJ in njenega članstva!

Antonia Church, zapisničarica.

Slabo potuhitali

Piney Fork, O. — Društveni predsednik mi je dal tisto laž- njivo pratiko, ki so jo izdali le- montski patri in so ji dali ime Straža. Predsednik je rekel, da se ga ni nič prišlo, kar so v ti- sto pratiko patri natrpali, ker so same laži. Cemu niso tudi meni poslali tiste robe, saj sem ven- dar namestnik delegatu? Protes- tiram! Tudi jaz bi rad svojo peč s tako brošuro podkuril. Sta- ri fantje v Lemontu so tuhtali in tuhtali, kako se bi zlagali, ker to je pač njihov business, toda njihove laži so tako prozorne, da jih na prvi pogled lahko vidi vsak član in članica. Članstvo in delegacija SNPJ se ne ozira na take napade, temveč še z večjo energijo prime za delo, da bo na- ša SNPJ imela večji uspeh. Od- ločno naprej!

Nace Ziemberger, 176.

Problemi priseljence

Zastaranje v slučajih nezakonitega pri- hoda: Vprašanje: Jako me je zanimala vest, ki jo čital v nekem časopisu, ki je poročal o čaju nekega glasbenika, ki je nezakonito šel v Združene države 1. 1925, in pri tem ni del mnenja nekega slovitega odvetnika, če "statute of limitation" (postava, ki omogoča pravno postopanje na gotovo dobo) bi prečil deportacijo tega inozemca. Kdaj stara možnost deportacijskega postopanja? Odgovor: Zaf nam je izjaviti, da ni nikakega zastaranja, kolikor se tiče nepo- nega prihoda po 1. juliju 1924. Kdor je na- stavno prišel po tem dnevu, je podvržen deportaciji, pa naj bo še tako dolgo v Zdr- ževah. Vrhovno sodišče Združenih dr- žav potrdilo določbo priseljenskega zakona 1924, ki omogočuje deportacijo radi nepo- nega prihoda po 1. juliju 1924 brez kakš- mejitve časa. V kongresu se nekateri tr- ujevali zastaranje deportacije, ali nihče ne reči, da il bodo uspehi.

Bivši deportiranec išče naturalizacijo: Vprašanje: Imam prvi papir, ali se bi prosi za drugi papir, ker sem bil 1. 1924 portiran radi nepostavnega prihoda. Po- sem se zakonitim potom 1. 1925.

Odgovor: Ako ste prav gotovi, da edini- log vaše deportacije je bil nezakoniti pri- se nimate nič bati glede naturalizacije. Istvo, da so vas 1. 1925 zakonito pripustili, kaže, da vlada nima ničesar proti vam. Vaša prošnja sloni na vašem zakonitem po- du 1. 1925, ne bodo bržkone ničesar vpe- glede prejšnjega nezakonitega bivanja v Z- ženih državah. Če pa bi vendarle vpra- prav za gotovo povejte vsa resnica.

Grozni ženi z deportacijo

Vprašanje: Nek ameriški državljani se inozemstvu poročili s tujerodko in jo pri- sem. Zakon ni nič kaj srecen. Žena se zapustiti moža, ker ji on grozi, da jo bo deportirati, češ, da je prišla v Združene d- ve pod krivo pretezo. Ali je inozemka vržena deportaciji ob takih okoliščinah?

Odgovor: Ako žena noče živeti z možem in ni bil nikoli nikak vzrok za deportacijo, konski načrt, ki omogočuje deportacijo, ost- so se le navidezno poročili, da dobijo pri- niško vizo, se nahaja pred kongresom, ali bil še sprejet. Ta zakon bi podvrgele obe st- ki navidezne poroke kazenskemu postopu. V zgornjem slučaju pa bi dejstvo, da je zares živel z možem, bržkone izpodbijal dolžitev, da je bila poroka sklenjena na varljiv način.

Zamolčal je dejstvo prejšnje poroke in razporoke

Vprašanje: Prišel sem zakonito v to d- l. 1922 skupaj s svojo ženo. L. 1930 smo razstali vsled razporoke. Imel sem plače nekaj za vzdrževanje svoje bivše žene, ali šel sem v drugo državo. Pred tremi leti dobil prvi papir in nedavno sem prošil za gega. V svoji predhodni prošnji sem se o- čil za samca, našli pa so, da sem bil popre- ročen. Ali je to težka pomota?

Odgovor: Ob teh okoliščinah se zdi, da dišče vam ne podeli državljanstva. Tudi če pregledali nepopolno izjavo glede vašega — saj ste bili dejanski samec za časa va- prošnje, imate proti sebi okoliščino, da s- izpolnjevali sodnega ukaza (o plačevan- Naturalizacijsko sodišče bržkone ne bo tralo človeka, krivega prekršitve sodnega- za (contempt of Court), za osebo dobrega- ralnega značaja. Naš nasvet je, da enota- povejte vso resnico, ko naturalizacijski la- ševatelj ali sodnik zopet vprašuje.

Prenos patenta

Vprašanje: Zanimam se za iznajdbo- ga svojega prijatelja in nameravam po- denar za patent in morda tudi za prodajo- iznajdbe. Ali moreva dobiti skupen patent?

Odgovor: Ako se niste udeležili razvija- iznajdbe, nimate pravico, da se vas smatra- skupnega iznajditelja. Po zakonu je izna- telji morejo dobiti patent. Iznajditelj pa- pravico prepustiti (assign) patent komu- hoče. — FLIS.

Pred dvajsetimi leti

(Iz Prosvete z dne 18. maja 1917.)

Domače vesti. V Downertu, Minn., so rojaka Mika Fortuno mrtvega v postelji v- železniški stražnici.

Delavske vesti. Zbornica v Springfieldu, je ubila zakon proti izdajanju injunkcij v- čaju stavk.

Svetovna vojna. Zavezniške armade vs- tri ofenzive na francoski, italijanski in bal- ski fronti. Italijani so prekorajili Sočo pri- minu.

Ruska revolucija. Delavsko-vojaški svet- na plenarni seji v Petrogradu sklenil, da se- listi morajo sodelovati z začasno vlado. So- ni revolucionar Aleksander Kerenski je pre- vodstvo nad rusko armado.

(Dolje iz prve kolone.)

proste roke, da lahko poljubno zalagajo Ital- in Nemčijo z vsem potrebnim materialom- pobijanje španskih delavcev in kmetov. I- drugi strani pa vlada na vse načine ovira- ake sanitejske enote, ki bi rade s človeka- mislijo pomagale španskim lojalistom.

To ni nobena nevtralnost; pač pa naj- absurdnost!

Kompanijski stražnik L. D. Cone čita poročilo o stavki filmskih

delavcev pred skupino filmskih igral.

Vesti iz Jugoslavije

(Izvirna poročila iz Jugoslavije.)

OR FAROVŠKE KUHAČICE JAVORU NEPOJASNJEN

ne okoliščine. — O čudnem
opisnik nekaj besed. — Kdo
je umrljen

skoraj tri tedne bo, kar se je
dili zločin v farovškem hlevu
Javoru v ljubljanski okolici.
zločinca je ubil z motiko
kuharico, 66 letno Jo-
Martiničevico, iz neznanega
Truplo je kakke dve uri
preiskavo, toda doslej še
ustretni odkriti zločinca,
pa kažejo razna znamenja,
ki utegnil biti storilec kdo, ki
je pozna razmere v farovžu
bil v kakih gospodarskih od-
kuharici.

nekakor so okoliščine tako za-
ve, da se nekatoliški tisk že
dni bavi z naštevanjem raz-
sumljivih podrobnosti, ki
bi kazale v nenavadno smer.

Javorški župnik Jernej Klinec
starega kova župnik, star že
70 let. Smatra se za go-
darja vsej fari, je zelo obla-
zelo strogo izterjava vse
vse, ki jih ima do faranov,
strogo pa je v gmotnih
sferi. S farani ne občuje rav-
ljudno, "meče jih s kancelij-
in omerja javno s prižnice,
mu kaj ni všeč. Zgodilo se je,
je farane oštel s prižnice, ker
je premalo denarja v puščico
nabiralnik. Takrat jim je re-
da hodijo "samo drenj de-
v cerkev, ne darujejo pa
župnik je bil do pred tremi
tudi učitelj javorskim otro-

Zelo se je upiral želji fa-
re, da bi dobili v vas pravega
reja, ki naj bi ušel šoloobve-
otroke. Seje šolskega odbo-
no se vršile kajpak v farov-
župnik je hotel ukazovati.
priprave nature je in nagle je-
pa se je zgodilo, da je neu-
ljubive šolske odbornike vrzel
farovža, pri čemer mu je en-
vrzel v obraz neki odbornik:
sem grmice, vi ste pa ti me-
čes: Vi ste odvisni od mi-
ne jaz od vas. Zaradi vsega
razmerje med župnikom in
ani ni bilo najlepše, toda tako
vražden spet ni bil, da bi bi-
domneva, da je kdo od
nov iz mržnje izvršil ta u-
Saj se župniku samemu ni
dilo nič, pač pa kuharici.

lahko se tudi trdi, da napad
ni bil namenjen župniku
ne gropanju farovža. Saj je
rele po zločinu pobegnili, ne
bi bil zelo kuharici ključke do
vra!

župnik Klinec je nekaj dni po
re objavil v "Slovencu" po-
nilo, kako je odkril umor. Po-
nilo je nekako zmedeno. Mar-
aj, kar župnik v izjavi dom-
ne, ne drži. Župnik trdi, da je
kuharica ubita najbrže ta-
ko, da je stopila čez prag hleva,
je tudi ležala takoj pri vra-
Toda našla se je priča, neki
ki se je prav tisti hip peljal
mimo s koleso, se spogle-
kuharico, za hlevom obro-
kolo in se peljal nazaj. Fant
bil gotovo slišal kak krik ali
Pa ni slišal nič in tudi vi-
ni nikogar. Tudi je kazala le-
trupa, da kuharica najbrže
bila pobita tam, kjer je truplo
ampak je nekdo — pač
nilec — truplo zavlekel k vra-

Zelo važno je tudi dejstvo, da
ključ od hlevskih vrat izginil!
je župnik našel hlevska vra-
odprta, je nerazumljivo, zakaj
bil morilec odnesel ključ s sa-
Verjetno pa je, da je morilec
zločinu zaklenil vrata hleva
ne skrival v hlevu do noči, na-
pa izginil in odnesel ključ s
so, da zakrije odtise na klju-

župnik v svoji izjavi pravi, da
slišal neko skrbljanje na vra-
župnika okrog 8. zvečer in
je najbrže morilec skušal
preiti v župnišče. Dve uri po u-
Pač neverjetno.

Čudne domneve zbujajo tudi
dejstvo, da je bila kuharica u-
dani dan zelo žalostna in obupa-
da je šla celo na pokopališ-
preden je šla domov molzt.
župnikom sta bila že nekaj ča-
zaradi nečesa sprta, tako da
ni govorila nista.

zdrazil številne delegate s krep-
kim govorom v češčini. Govor bi
bil moral prevajati delegatom
odvetnik dr. Reisman iz Maribo-
ra, toda policijski komisar je to
preprečil. Ta prepoved je zbu-
dila proteste pri zborovalcih in
veliko začudenje pri češkem so-
drugu. Stvar je tem bolj neum-
ljiva, ker gre tu za tujega gosta,
za češkega gosta in ravno v ča-
su, ko se mudi v Pragi jugoslo-
vanska parlamentarna delegaci-
ja. — Sodrug dr. Boržik je imel
potem v Celju javno predavanje,
katerega se je udeležilo kakih 1.500
poslušalcev iz bližnjih delav-
skih centrov, naslednji dan pa je
odpotoval še v Trbovlje, kjer je
govoril na javnem zborovanju, na
katero so prišli rudarji iz Za-
gorja in Hrastnika v velikem
številu.

Tatvina — 31.000 Din. — Ma-
lo je delavcev, ki bi mogli pri-
hraniti tako vsoto. Tudi delavec
Josip Žurman iz Družmirja pri
Šoštanju ni take vsote le prihrani-
l, ampak je prišel do omenje-
nega zneska tudi s prodajo svo-
jega podedovanega zemljišča. Imel
je 31.000 Din v gotovini, ker pa
denarja ne zaupa denarnim
zavodom, ga je shranil v staro
skrinjo na podstrežju svojega
stanovanja, misleč, da tjakaj pač
niče ne bo šel stikati za denar-
jem. Toda te dni je neko jutro
stopil na podstrežje in opazil, da
je bila ponoči skrinja silno odpr-
ta in da denarja ni nikjer. Ves
je obupan. Orožniki preiskujejo
to tatvino in je verjetno, da bo
tatu kmalu dobili, saj je go-
tovo ukradel denar kdo, ki po-
zna razmere v hiši in ki je vedel,
da ima Žurman skrit denar v
skrinji. Drugače vendar nikomur
ne bi prišlo na misel, da bi vdi-
ral v staro skrinjo na podstrežju.

Samomor. — V Mariboru se
je v svojem stanovanju obesil
delavec Alojzij Kumer, star 41
let. Zanko iz električne žice si
je položil okrog vratu in se obe-
sil. Ko je prišla žena z obema o-
trokoma domov in našla stanova-
nje zaklenjeno, so siloma vdri-
li vanj in našli Kuma že mrtvega.

Smrti skok iz vlaka. — Na
postaji Devica Marija v Polju pri
Ljubljani se je dne 25. aprila do-
godila vprito mnogih ljudi smr-
tna nesreča. V Ljubljani je sto-
pil v potniški vlak 17 letni briv-
ski vajenec Jakob Šerer, doma iz
Bosne. V Polju se je ušel za bri-
vca, pa je usodni dan šel v Lju-
bljano in se zvečer vračal domov.
Ni pa vedel, da se vlak na nje-
govji postaji ne ustavi. Ko je pri
Devici Mariji v Polju opazil, da
vlak vozi kar naprej, je obegan
sklenil skočiti iz drvečega vlaka.
Skočil je na veliko grozo ljudi, ki
so čakali na postaji prihodnjega
lokalnega vlaka, in padel tako
nesrečno, da je udaril z glavo ob
tratišče sosednega tira. Počila
mu je lobanja in zlomil si je le-
vico. Fant je bil takoj mrtev.

Smrt v rudniku. — V Črni pri
Kamniku se je v rudniku kaolina
pripetila smrtna nesreča. Rudar
Alojz Zagor, star 56 let, je raz-
streljeval skalovje v rudniku. Ko
je po strelu hotel ugrabit steno
rova, se je stena zrušila in ga
pokopala. Tovariši so takoj pri-
skočili na pomoč in so ga v dobri
četrti ure izkopali. Toda rudar
je dobil tako težke poškodbe, da
je kmalu nato umrl. Zapustil je
ženo in sedem nepreskrbljenih o-
trok.

Rebro ajdovske de- klice

V Crngrobu visi kost predpoto-
ne živali

Ce se voziš od Ljubljane proti
Skofji Loki, odnosno še naprej
čez Sorško polje proti Kranju,
imaš čudovit razgled na obe stra-
ni. Na levi te pozdravljajo turi-
stom priljubljeni vrhovi, Osol-
nik, Sv. Ožbolt in Lubnik. Od ča-
sa do časa se prikaže starodavni
škofjeloški grad, v davni pretek-
losti sedež brižinskih škofov in
nekdanjih loških vlastelinov, da-
nes pa uršulinski samostan z de-
kliskimi šolami in zavodi. Se na-
dalje so Sv. Urh na Križni gori,
Sv. Gabrijel na Planici, pa Sv.
Jošt in Smarjetna gora. Na des-
ni stoje veličastne kulise Kamni-
ških planin in Karavank. V oza-
dju kipijo kvilski nebotični snež-
niki, spodaj v ravnini pa se raz-
tezajo plodna polja, med njimi
gozdovi, bele vasice in cerkvice.
Pač ena izmed najlepših slik in
pokrajnin na naši slovenski zem-
lji.

Tam pod Sv. Joštom stoji na
grču znamenita, starodavna cer-
kev v Crngrobu, ki te že od daleč
opozarja nase s svojim velikan-
skim stolpom. Crngrob je dokaj
nenavadno ime. Tolmačili so ga
iz nemškega Elmengruben (Ma-
ria zu Ehren in Gruben). Novejši
etimologi in domači zgodovi-
narji, med njimi magr. Steška,
pa imajo proti takemu tolmače-
nju svoje pomisleke, češ, da crn-
grobska cerkev, čeravno večkrat
prezidana, nikdar ni stala v ja-
mi. Tja v Crngrob smo namenje-
ni, tja gre naša pot. Če gremo
s škofjeloške postaje, s Trate,
na desno, pridemo skozi Virmaše
v vas Sv. Duh, ob cesti iz Skofje
Loke v Kranj. Severno odtod
stoji slikoviti Ajmanov grad, ne-
kdanji Ehemann. Grad je dobil
ime po zdravniku dr. Heimannu,
ki je tukaj prebival v dobi fran-
coske okupacije. Takrat je bilo
v gradu sodišče in ječe. Se po-
prej, v srednjem veku so gospo-
dovali tudi tukaj brižinski škof-
je. Lastniki so se v novejši dobi
menjavali in je bil gospodar Aj-
manovega gradu dalje časa eden
zadnjih kranjskih deželnih gla-
varjev, Oton pl. Detela. Zdal pa
je graščina last primarija dr.
Jerneja Demšarja. V bližini stoji
rojstna hiša slovenskega pisatelja
Fr. Cegnarja. Po kolovozih,
pešpotih ter skozi globeli in red-
ke šume, ki pa nudijo v poletni
vročini prijetno senco, dospemo
kmalu v Crngrob. Semkaj pride-
mo tudi iz mesta Skofje Loke, od
kapucinske cerkve naprej skozi
Staro Loko. Na desni ostaneta
širok, oblast grič Kamnitnik,
kjer je v srednjem veku še ra-
sla vinska trta, in nizka vzpetina
Gavznik, kjer so nekdanje stale
loške vislice. Med plodnimi nji-
vami in zelenimi travniki gremo
mimo nalevi skrice vasice Pevna
tudi dospemo do starinske, s fres-
kami poslikane kapele, ki ji lju-
dje pravijo Rdeče znamenje. To
tako imenovano kužno znamenje
je bilo zidano na živo skalo okrog
leta 1510. Kapela ima zelo sta-
re, a še prav dobro ohranjene
gotске freske ter v stene vzoze-
ne podpise romarjev iz 16. in 17.
stoletja, najstarejši podpis ima
letnico 1526.

Se Valvasor piše o njej: "Ma-
rijina cerkev v Crngrobu je naj-
bolj odlična in znamenita, zato
pa se vršijo tamkaj vsako leto,
da, skoro vsak dan velika roma-
nja. V tej cerkvi visi pri oltarju
sv. Martina velika kost, rebro,
katero splošno smatrajo za rebro
ajdovske deklice. Drugi vidijo v
njem rebro orjaka, ker je tako
veliko in močno. Vendar mislim,
da izvira ta kost od kita ali ka-
ke druge morake pošasti." Eras-
mus Francisci pripominja k te-
mu, da visijo v Nemčiji v raznih
cerkvah podobne orjaške kosti, ki
jih pripisujejo kitom. Take ko-
sti so imele v prejšnjih, davno
minulih časih poseben pomen,
kar dokazuje, da jih je prevzelo
krščanstvo po svoji zmagi nad
poganstvom in jih dovoljevalo
tudi v krščanskih cerkvah. Ta
kult izvira pač iz zelo stare do-
be in je nastal v času, ko mri-
čev še niso sežigali, temveč so
jih hoteli s pokopavanjem kol-
kor mogoče dolgo očuvati. Če je
kako plemo nomadov zapustilo
svoja začasna bivališča, je kosti
spet izkopalo in vzelo s seboj. To
se je ponavljalo, kolikorkrat se
je bivališče spreminjalo. Če se je

Se nekoliko minut skozi smre-
kov gozd in malo po bregu na-
vkreber in že stojimo pred veli-
častno crngrobško cerkvijo. Got-
ska cerkev v Crngrobu spada k
staroški župniji in izvira iz 14.
stoletja, prvotna cerkev pa je bi-
la zidana okrog leta 1250. Umet-
nostni zgodovinarji smatrajo to
cerkev kot eden izmed najbolj
znamenitih in najstarejših umet-
nostnih spomenikov v Sloveniji.
Zlasti še, odkar so bile leta 1935
izpod ometa odkrite starodavne
freske, deloma v celoti, deloma
na zunanjih stenah, ki nam za-
nimivo kažejo, poleg svetniških
in svetalskih prizorov, živ-
ljenje v 15. stoletju, tako tudi
pijančevanje in nečistovanje. K
pročelju pri glavnem vhodu je
prilonsena cerkevna lopa, prizid-
dana v poznejši dobi. Stebrišče s
križnimi loki jo spreminja v lepo
pokojnega in potovala naprej.

Ta kult do pokojnih je bil svet
tudi najbolj divjim in sirovim
narodom: Gojili so ga Indijanci,
Azteki ter divji avstralski, afri-
ški in ostali narodi, ljudstvo, ki
so meso uživali, lobanje in druge
kosti pa jemali s seboj na svoje
pohode in potovanja. Tudi v
nemških in evropskih vojnah
spleh je bila obča navada, da so
trupla padlih in umrlih odličnih
vojskovojev in plemičev kuhali
ter meso od kosti odločili. Ker je
bila ta navada splošno razširje-
na, je papež Bonifacij VIII.
(1294—1303) zagrozil, da bo iz-
občil vsakogar, ki bi trupla raz-
sekal in kuhal v namen, da bi la-
že vzeli kosti s seboj v domovi-
no. Toda kljub cerkvenim prepo-
vedim in grožnjam so se ljudje
vedno znova vračali k svojim sta-
rim navadam. Kosti pokojnih,
katere so ravna plemena in naro-
di hranili, čuvali in častili, niso
pustili odnašati, ker so jih sma-
trali za narodno svetinjo. Če so
jih poglavarji, knezi, kralji itd.
oddajali drugam, je pogosto pri-
šlo do javnih uporov. Za prena-
šanja kosti, zlasti onih odlični-
kov in plemenskih poglavarjev,
se je razvila vera, da je njihova
posest za narod koristna in zma-
gonosna; da, ljudje so verovali,
da take kosti celo pomagajo živ-
ljenju in zdravju. Švedi so vero-
vali, da so trupla njihovih pogla-
varjev v korist plodnosti in mi-
ru njihove dežele. Zato jih po-
zneje niso sežigali, kakor ostalih
pokojnikov, temveč so jih nedo-
taknjene pokopavali na štirih
krajih, da bi deželi prinašali šti-
rikratno plodovitost. Če je bil pr-
votni prednik, kakega plemena
po ustnem izročilu orjak, ali če
so častili v poganskem kultu, ka-
kor je to bilo splošno navada, kaj
orjaškega, je slučajna najdba ko-
sti kakke predpotope živali tako
vero le podpirala, seveda je ko-
ristila tudi ugledu plemena. Da
je tak blagoslov donesajoče poj-
movanje prešlo tudi v krščan-
stvo, o tem nam priča legenda o
sv. Krištofu, ki si je sprosil od
Boga, da naj bi bil "kraj, kjer
bo ležalo njegovo truplo, obva-
rovan tako od toče kakor od og-
nja, kuge in lakote."

Toda vrnimo se v Crngrob in
si ogledmo še zvonik, eden naj-
višjih cerkvenih zvonikov v Slo-
veniji! Visok je nad 60 m in to-
rej dosega višino ljubljanskega
gradu. Nad sto stopnic vodi do
zgornjih lin, odkoder se ti odpre
čudovito lep razgled po Gorenjs-
ki in tja doli proti Ljubljani.
Zunanje zvonikove stene merijo
po štirideset in pol metra in je
to najširši zvonik v ljubljanski
škofiji. V cerkvenem stolpu vi-
sijo zgodovinsko znameniti zvo-
novi, ki jim je prizanesla celo
strašna in brezobzirna vihra sve-
tovalne vojne. Zanimiv je napis na
velikem zvonu v slovenskem je-
ziku: "Kader sem bio pervizh is-
lit smo prejeli lubiga myru dar
1763. O Bog dai ker sim sdei pre-
lit de bi tudi ga ushvala ussaka
stvar 1807." Veliki zvon mogoče
nisi doni daleč naokrog po Sor-
škem polju, tja do Kranja in
Skofje Loke.

Pri cerkvi v Crngrobu je stalo
do srednje preteklega stoletja
staro romarsko prenočišče in še
posebna duhovska hiša, kar do-
kazuje velikanski obisk in naval
romarjev v minulih časih. Ker pa
so poslopja že močno razpada-
la, so jih porušili. Največje ro-
manje je bilo o binkošti, ude-
ležilo se ga je do trideset proce-
sij iz raznih župnij, od katerih

Paul van Zeeland, belgijski
premier.

pa na ta način večina kosti, ki
so jih vlačili po svetu, tekem ča-
sa pozgubila, je zadostovala kot
spomin lobanja ali poedina kost
pokojnega in potovala naprej.

Green je hotel dobiti
unijsko blagajno

Pittsburgh. — (UNS)—Zvez-
ni sodnik Nelson McVicar je od-
klonil injunkcijo proti bivši fe-
deralni uniji aluminijastih de-
lavcev v Kenansonton, Pa., ki so
izstopili iz Ameriške delavske
federacije in nedavno z drugimi
federalnimi unijami v aluminij-
ski industriji formalno medna-
rodno industrijsko unijo.

Za injunkcijo sta po odvetni-
ku ADF zaprosila William
Green in Frank Morrison, pred-
sednik in tajnik Ameriške de-
lavske federacije, ki sta zahteva-
la, da mora unija izročiti fede-
raciji \$29.000, katere je izročila
CIO.

Odvetniki ADF so argumenti-
rali, da ta denar spada fede-
raciji, ker je bila unija suspendi-
rana radi neplačanege asemen-
ta, na katerem da je zaostala
nad tri mesece. Sodnik Mc-
Vicar pa je odločil, da unija ni
bila pravilno suspendirana, ker
ni bilo nobenega zaslišanja in
da tudi z asementom ni zaosta-
la tri mesece.

Unijski odvetniki so pobijali
argument zastopnikov ADF,
da je bila unija suspendirana
nelegalno in da je eksekutiva
ADF sama kršila pravila fede-
racije, ker ni aluminijastim de-
lavcem izplačala \$4000 stavkov-
ne podpore in ker je porabila
\$200.000 denarja iz obrambne-
ga sklada za druge stvari.

Sodnik je odklonil injunkcijo,
dokler ni unija pravilno suspen-
dirana, kar pomeni konec tega
slučaja, zaslišanje o unijski za-
hlevi za protinjunkcijo proti
ADF pa je odloži na poznejši
čas.

Jeklarska unija ima nad 600 postojank

Pittsburgh. — Od lanskega
poletja, ko je Lewisov CIO pri-
šel z organizatorično kampanjo
v jeklarski industriji, je kam-
panjski odbor organiziral že nad
600 krajevnih postojank, v ka-
tere spada nad 325.000 članov
jeklarske unije ali več ko polo-
vica jeklarskih delavcev, kate-
rih je okrog 540.000. Te števil-
ke je objavil Philip Murray, di-
rektor kampanje. Konservativni
voditelji Ameriške delavske fe-
deracije so organiziranje te in-
dustrije smatrali za preobupno
delo — "nekaj nemogočega".
CIO je strl to antiunijisko trd-
njava v dobrem pol letu.

Organiziranje jeklarjev
v Kanadi napreduje

Sydney, N. S. — Nad 3000
jeklarskih delavcev pri Domini-
on Steel & Coal Co. se je že vpis-
alo v jeklarsko unijo CIO, če-
prav si družba prizadeva na vse
načine, da prepreči organizacijo.
Samo v enem tednu se je vpisalo
nad tisoč članov. V prizade-
vanju, da prepreči unionizira-
nje, je družba tik pred kampan-
jo zvišala plače za 7,5%; ker
to ni nič pomagalo, je odslavila
200 delavcev in nato skušala o-
živetiti kompanijsko unijo. Toda
tudi s slednjim je imela smolo,
ker so resignirali vsi zastopniki
delavcev. Tudi kampanja proti
"tujcemski kontroli" unij ni
ne pomaga. V Kanadi so vse
unije CIO — "foreign".

Organiziranje jeklarjev v Kanadi napreduje

Sydney, N. S. — Nad 3000
jeklarskih delavcev pri Domini-
on Steel & Coal Co. se je že vpis-
alo v jeklarsko unijo CIO, če-
prav si družba prizadeva na vse
načine, da prepreči organizacijo.
Samo v enem tednu se je vpisalo
nad tisoč članov. V prizade-
vanju, da prepreči unionizira-
nje, je družba tik pred kampan-
jo zvišala plače za 7,5%; ker
to ni nič pomagalo, je odslavila
200 delavcev in nato skušala o-
živetiti kompanijsko unijo. Toda
tudi s slednjim je imela smolo,
ker so resignirali vsi zastopniki
delavcev. Tudi kampanja proti
"tujcemski kontroli" unij ni
ne pomaga. V Kanadi so vse
unije CIO — "foreign".

Organiziranje jeklarjev v Kanadi napreduje

Sydney, N. S. — Nad 3000
jeklarskih delavcev pri Domini-
on Steel & Coal Co. se je že vpis-
alo v jeklarsko unijo CIO, če-
prav si družba prizadeva na vse
načine, da prepreči organizacijo.
Samo v enem tednu se je vpisalo
nad tisoč članov. V prizade-
vanju, da prepreči unionizira-
nje, je družba tik pred kampan-
jo zvišala plače za 7,5%; ker
to ni nič pomagalo, je odslavila
200 delavcev in nato skušala o-
živetiti kompanijsko unijo. Toda
tudi s slednjim je imela smolo,
ker so resignirali vsi zastopniki
delavcev. Tudi kampanja proti
"tujcemski kontroli" unij ni
ne pomaga. V Kanadi so vse
unije CIO — "foreign".

Organiziranje jeklarjev v Kanadi napreduje

Sydney, N. S. — Nad 3000
jeklarskih delavcev pri Domini-
on Steel & Coal Co. se je že vpis-
alo v jeklarsko unijo CIO, če-
prav si družba prizadeva na vse
načine, da prepreči organizacijo.
Samo v enem tednu se je vpisalo
nad tisoč članov. V prizade-
vanju, da prepreči unionizira-
nje, je družba tik pred kampan-
jo zvišala plače za 7,5%; ker
to ni nič pomagalo, je odslavila
200 delavcev in nato skušala o-
živetiti kompanijsko unijo. Toda
tudi s slednjim je imela smolo,
ker so resignirali vsi zastopniki
delavcev. Tudi kampanja proti
"tujcemski kontroli" unij ni
ne pomaga. V Kanadi so vse
unije CIO — "foreign".

Organiziranje jeklarjev v Kanadi napreduje

Sydney, N. S. — Nad 3000
jeklarskih delavcev pri Domini-
on Steel & Coal Co. se je že vpis-
alo v jeklarsko unijo CIO, če-
prav si družba prizadeva na vse
načine, da prepreči organizacijo.
Samo v enem tednu se je vpisalo
nad tisoč članov. V prizade-
vanju, da prepreči unionizira-
nje, je družba tik pred kampan-
jo zvišala plače za 7,5%; ker
to ni nič pomagalo, je odslavila
200 delavcev in nato skušala o-
živetiti kompanijsko unijo. Toda
tudi s slednjim je imela smolo,
ker so resignirali vsi zastopniki
delavcev. Tudi kampanja proti
"tujcemski kontroli" unij ni
ne pomaga. V Kanadi so vse
unije CIO — "foreign".

so bile poedine zelo oddaljene, n.
pr. polhovgrajska, idrijska,
šentpeterska iz Ljubljane itd.
Se dandanes sta največje roma-
nje in največji praznik v Crn-
grobu na binkoštni ponedeljek.

Po ljudski veri se utre od re-
bra ajdovske deklice v Crngrobu
vsako leto po ena kaplja. Ko se
bo utrnila od kosti zadnja kap-
lja, bosta prišla konec sveta in
poslednja sodba. Nu, pa smo gle-
de tega lahko mirni in potolaže-
ni, zakaj "rebro ajdovske dekli-
ce" še vedno meri blizu tri metre
in je do konca sveta torej še pre-
cej daleč ... Rudolf Dostal.

ADF izgubila tožbo proti uporni uniji

Green je hotel dobiti unijsko blagajno

Pittsburgh. — (UNS)—Zvez-
ni sodnik Nelson McVicar je od-
klonil injunkcijo proti bivši fe-
deralni uniji aluminijastih de-
lavcev v Kenansonton, Pa., ki so
izstopili iz Ameriške delavske
federacije in nedavno z drugimi
federalnimi unijami v aluminij-
ski industriji formalno medna-
rodno industrijsko unijo.

Za injunkcijo sta po odvetni-
ku ADF zaprosila William
Green in Frank Morrison, pred-
sednik in tajnik Ameriške de-
lavske federacije, ki sta zahteva-
la, da mora unija izročiti fede-
raciji \$29.000, katere je izročila
CIO.

Odvetniki ADF so argumenti-
rali, da ta denar spada fede-
raciji, ker je bila unija suspendi-
rana radi neplačanege asemen-
ta, na katerem da je zaostala
nad tri mesece. Sodnik Mc-
Vicar pa je odločil, da unija ni
bila pravilno suspendirana, ker
ni bilo nobenega zaslišanja in
da tudi z asementom ni zaosta-
la tri mesece.

Unijski odvetniki so pobijali
argument zastopnikov ADF,
da je bila unija suspendirana
nelegalno in da je eksekutiva
ADF sama kršila pravila fede-
racije, ker ni aluminijastim de-
lavcem izplačala \$4000 stavkov-
ne podpore in ker je porabila
\$200.000 denarja iz obrambne-
ga sklada za druge stvari.

Sodnik je odklonil injunkcijo,
dokler ni unija pravilno suspen-
dirana, kar pomeni konec tega
slučaja, zaslišanje o unijski za-
hlevi za protinjunkcijo proti
ADF pa je odloži na poznejši
čas.

Jeklarska unija ima nad 600 postojank

Pittsburgh. — Od lanskega
poletja, ko je Lewisov CIO pri-
šel z organizatorično kampanjo
v jeklarski industriji, je kam-
panjski odbor organiziral že nad
600 krajevnih postojank, v ka-
tere spada nad 325.000 članov
jeklarske unije ali več ko polo-
vica jeklarskih delavcev, kate-
rih je okrog 540.000. Te števil-
ke je objavil Philip Murray, di-
rektor kampanje. Konservativni
voditelji Ameriške delavske fe-
deracije so organiziranje te in-
dustrije smatrali za preobupno
delo — "nekaj nemogočega".
CIO je strl to antiunijisko trd-
njava v dobrem pol letu.

Organiziranje jeklarjev v Kanadi napreduje

Sydney, N. S. — Nad 3000
jeklarskih delavcev pri Domini-
on Steel & Coal Co. se je že vpis-
alo v jeklarsko unijo CIO, če-
prav si družba prizadeva na vse
načine, da prepreči organizacijo.
Samo v enem tednu se je vpisalo
nad tisoč članov. V prizade-
vanju, da prepreči unionizira-
nje, je družba tik pred kampan-
jo zvišala plače za 7,5%; ker
to ni nič pomagalo, je odslavila
200 delavcev in nato skušala o-
živetiti kompanijsko unijo. Toda
tudi s slednjim je imela smolo,
ker so resignirali vsi zastopniki
delavcev. Tudi kampanja proti
"tujcemski kontroli" unij ni
ne pomaga. V Kanadi so vse
unije CIO — "foreign".

Organiziranje jeklarjev v Kanadi napreduje

Sydney, N. S. — Nad 3000
jeklarskih delavcev pri Domini-
on Steel & Coal Co. se je že vpis-
alo v jeklarsko unijo CIO, če-
prav si družba prizadeva na vse
načine, da prepreči organizacijo.
Samo v enem tednu se je vpisalo
nad tisoč članov. V prizade-
vanju, da prepreči unionizira-
nje, je družba tik pred kampan-

F. M. DOSTOJEVSKI:

Bratje Karamazovi

Roman v štirih delih s epilogom — Poslovenil Vladimir Levstik

Čeprav je razumel, da je "slaboumnica", kakor so mu pojasnili, je vendar opozoril na to, da mlada deklica, ki se skita v sami arajci, greši zoper spodobnost in da se to v bodoče ne dogaja. Toda gubernator se je odpeljal in Lizaveto so pustili, kakor je bila. Naposled ji je oče umrl in je kot sirota postala prav zaradi tega vsem pobožnim ljudem v mestu še dražja. Vsi so jo prav zares kar nekako ljubili; še paglavci je niso dražili in žalili — in paglavci, posebno pa šolski, so pri nas kaj ujedljiviji ljudje. Prihajala je v neznane hiše, a nihče je ni podil, narobe, vsak jo je prijazno sprejel in ji podaril petico. Če so ji dali petico, jo je vzela, odnesla jo in jo takoj spustila v kak nabiralnik, bodi že v cerkvenega ali v jetniškega.

Ce je na trgu dobila prestico ali kolaček, je vselej šla in ga dala prvemu otročičku, ki ga je srečala, časih pa je tudi ustavila katero izmed naših najbogatejših gospa in ga dala njej; in tudi gospe so z radostjo sprejele darilo. Sama se ni hranila z ničim drugim kakor s črnim kruhom in vodo. Katerikrat je prišla v bogato prodajalno in sedla; drago blago je ležalo tam, ležal je denar, a lastniki ji niso nikoli gledali na prate, vedoč, da lahko razložijo vprico nje na tisoče denarja in pozabijo nanj, pa ne bo vzela niti kopejke. V cerkev je hodila malokdaj; spala je ali po cerkvenih predvorjih, ali pa je zlezla kje čez plot (pri nas imajo še do današnjega dne marsikdo plotove namestu ograj) in spala na kakem vrtu. Domov, to je, v hišo tistih ljudi, pri katerih je živel njen ranjki oče, je prihajala približno po enkrat na teden, pozimi pa časih tudi vsak dan, a šele zvečer, ter prenočila na seniku ali v krevnem hlevu. Čudili so se ji, da prenese tako življenje, toda ona je bila že tako navajena; čeprav je bila majhne rasti, je bila vendar neobičajno krepka. Nekateri izmed naših gospodskih ljudi so zatrjevali, da dela vse to samo iz ponosa, a to se nekako ni ujemalo: če ni umela izreči niti besedice in je le kdaj pa kdaj gibala z jezikom in rjovela — o kakem ponosu bi šlo tu moči govoriti? Tako je tudi naneslo, da se je nekoč (precej dolgo je že tega), v neki svetli in topli septembrski noči, opita tolpa naših krokačih gospodov, pet ali šest junakov po številu, ob polni luni in po naših pojmih zelo pozni uri, "skozi zadnja vrata" vračala iz kluba na svoje domove. Obakraj stranske uličice se je vlekel plot, za katerim so se širili zelenjavni sosednjih hiš; uličica pa je vodila k brvi preko naše smaragdne dolge luže, ki jo pri nas iz navade časih imenujejo rečico. Za plotom, v koprivah in repincu, je naša družba zagledala spečo Lizaveto.

Vinjeni gospodje so se z grohotom ustavili pri njej in jeli zbijati kar moči umazane dovtipe. Nekemu gospodu je zdajci prišlo na um povsem prismojeno vprašanje o nemogočem predmetu: "Ali bi mogel človek, kdorkoli že, pogledati na tako žival kakor na žensko, vsaj zdajle — itd." Vsi so s ponosnim studom izjavili, da to ni mogoče. Toda med krdelom je bil po naključju tudi Fjodor Pavlovič, ki je mahoma skočil naprej in zatržil, da bi jo utegnil pogledati kot žensko, in še kako, in da bi bilo v tem celo nekaj posebno pikantnega itd., itd. Res je, da se je ob tistem času pri nas še kar preveč valjivo ponujal za svojo prihodnjo vlogo ter rad tiščal v ospredje in zabaval gospodo, delaje se, kakopak, kakor da jim je enak, v resnici pa kot njihov popolni hlapec. To je bilo prav tisti čas, ko je bil dobil iz Petrograda sporočilo o smrti svoje prve žene Adelaide Ivanovne in je s črnim trakom za klubokom poplaval in uganjal take brezobraznosti, da je nekateri v mestu in to celo največje razuzdane kar

zavijalo ob pogledu nanj. Krdelo se je seveda zagrohotalo temu nepričakovnemu mnenju; nekdo iz družbe je celo izpodbujal Fjodora Pavloviča, toda ostali so jeli še huje pljuvati, čeprav še vedno z razposajeno veselostjo, in so naposled vsi odšli svojo pot. Fjodor Pavlovič se je kasneje zaklinjal, da je takrat tudi on odšel z ostalimi vred; nemara da je bilo res tako, nihče ne ve tega z gotovostjo in nihče ni nikoli vedel, toda čez pet ali šest mesecev je jelo vse mesto s silnim in odkritosrčnim ogorčenjem govoriti o tem, da je Lizaveta noseča; jeli so spraševati in poizvedovati, češ, čigav greh je to, kdo jo je spravil v sramoto? In evo, tedajci se je po vsem mestu raznesla čudna govorica, da je skrunilec prav ta naš Fjodor Pavlovič.

Od kod se je bila vzela ta govorica? Iz tiste tolpe pijanih gospodov je živel takrat v našem mestu kakor nalašč samo še en udeleženec; še ta je bil prileten in spoštovan državni svetnik z rodbino in odraslimi hčerami, ki gotovo za nič ne bi bil raznašal takih stvari, če bi se bilo tudi kaj zgodilo; ostali udeleženci, kakih pet jih je bilo, so se bili tedaj že razkropili. Toda govorica je kar naravnost kazala na Fjodora Pavloviča in ni prestala kazati nanj. Ta se kakopak niti ni Bog zna kako pritoževal zaradi tega; kakim branjem ali mešanom vobče ne bi bil odgovarjal, zakaj tiste čase je bil zelo ponosen in se je spuščal v razgovore samo v svoji družbi, med uradniki in plemiči, ki jih je tolikanj zabaval. In evo, prav tedaj se je Grigorij odločno in na vso moč zavzel za svojega gospoda in ni samo zavračal vseh teh obrekovanj, ampak se je zanj tudi zmerjal in prepiral, tako da je marsikoga res preveril. "Sama je kriva, nizkotonca," je zatrjeval, in oskrunilec ni bil nihče drugi kakor "Karp z vijakom" (tako so imenovali nekoga strašnega jetnika, ki je bil takrat pri nas obče znan, ker je bil pravkar pobežni iz gubernijskega ostraža in je skrivaj živel v našem mestu). Ta domneva se je zdela ljudem verjetna, zakaj Karpa so se spominjali; pomnil so namreč, da se je prav tiste noči, na jesen, potikal po mestu in ograbil troje ljudi. Toda ves ta dogodek in vse te govorice ne samo da niso odvrnile občega sočutja od uboge slaboumnice, ampak vsi so jo jeli še bolj braniti in čuvati. Trgovka Kondratjeva, imovita vdova, je celo ukrenila tako, da je še koncem aprila spravila Lizaveto k sebi, z namenom, da je do poroda ne pusti nikamor. Pazili so nanjo neprestano; ali usoda je hotela, da je Lizaveta vzlic vsej neprestani pažnji zadnji dan zvečer mahoma izginila od Kondratjeve in prišla na vrt Fjodora Pavloviča. Kako je mogla v svojem stanju preplezati visoki in močni vrtni plot, je ostalo uganjati. Nekateri so zatrjevali, da so jo "prenesli", drugi pa, da jo je "preneslo". Najbolj verjetno je, da se je zgodilo vse to na res da zelo neobičajen, a vendar priroden način in da je Lizaveta, ki je umela plezati po plotovih na tuje zelenjavne, da je na njih nočevala, nekako prišla tudi na plot Fjodora Pavloviča, z nje pa je — čeprav sebi v pogubo — ne glede na svoj položaj skočila na vrt. Grigorij je zdiral k Marji Ignatjevni ter jo poslal Lizaveti na pomoč, sam pa je skočil po staro babico, meščanko, ki je na srečo živela v nedalnji sosedščini. Otroka so rešili, a Lizaveta je tik pred zoro umrla. Grigorij je vzel otročička, zanesel ga v hišo, velel ženi, naj sede, in ji ga položil na kolena, prav ob prsi. "Božje dete je — sirota, ki je vsem v sorodu, nama dvema pa še posebno. Najin rajni malček ga je poslal, rojen pa je iz hudičevega sina in iz pravičnice.

(Dalje prihodnjik.)

"Mamica, daj, napravi mi iz papirja angleško krono!" poprosi Pubi.

"Ne, srček, to pa ni mogoče! Veš, ta krona je vsa iz zlata, posuta z demanti in z dragimi kamni — ne da se napravi iz papirja!"

"In tale, ta miala?" pokaže Pubi.

"To pa je krona angleške kraljice!" pojasni papa.

"Pa to?"

"To pa je žezlo, kraljevska palica!" pravi papa.

"Koga pa tepe z njo angleški kralj?"

Vsi se nasmejo, mamica in gospod na vsa usta.

"Podlo — — —" zine gospod Živko, a ne skoneč bogokletne besede. Kaznovalni papano pogled mu je zaprl usta.

"Poredne fante!" zamaže papa protivladavinski izpad. "Sedaj pa v kuhinjo, Pubi! Alo! Hitro!"

Tako se je seznanil Pubi s kraljevskimi insignijami britanskega imperija!

"Ich, für meine Person —" prične upokojeni major gospod Ravnig, utrne cigaro in srkne iz čaše — "ne maram Angležev! Aber dies-mal, moram že reči — bi bil rad araven! Grandiozno! Epohalno — nur diese exakte Vorbereitungen!"

"Kraljica bo imela toaleta ... Pomislite, gospod major — čisto zlato! S tudorskim rožami ..."

opomni mamica.

"Mami — kje jih je kupila? Pri Korziki?" se vtakne Pubi.

"Goldene Unschuld!" pogladi gospod Ravnig Pubija po glavi in krepko potegne iz čaše.

"Toaleta — vedno toaleta!" se obregne papa. "To ni važno! Pomeni! Pomeni!"

"Pomislite, gospod major," ne odneha mamica — "Charles Chaplin je najel baje celo palačo!"

"Kino! Seveda! Kaj neki hoče prav sedaj v Londonu ta židovski boljšešev? Komedijant! Naj ostane tam, kjer je — samt seinen fünf oder sechs Frauen!" se ugreje papa. "Toda — pomeni! Pomeni! Kaj takega še svet ni videl!"

"Ali svet vidi?" vpraša Pubi.

"Pubi!"

"Kje pa ima oči?"

"To ni svet, kakor ti misliš, Pubi, to se pravi: ljudje!" skuša pojasniti mamica.

"Ali so bili do zdaj slepi?" ...

"Zdaj te imam dovolj, ti po ba, ti — marš ven k Ančki!" zarohni papa. In potem navdušeno k majorju: "Da, da, pomen!"

Pubi pa v kuhinji rešuje uganjko: Ali je svet slep ali ni?

Dobro!

Mihec sedi na stopnicah.

Neki gospod ga vpraša: "Ali je mama doma?"

"Je," pravi Mihec.

Gospod zvoni, trka — nihče ne odpre.

"Saj si rekel, da je mama doma!"

"Je," vztraja Mihec, "ampak mi ne stanujemo tukaj."

Dobro!

Mihec sedi na stopnicah.

Neki gospod ga vpraša: "Ali je mama doma?"

"Je," pravi Mihec.

Gospod zvoni, trka — nihče ne odpre.

"Saj si rekel, da je mama doma!"

"Je," vztraja Mihec, "ampak mi ne stanujemo tukaj."

Dobro!

Mihec sedi na stopnicah.

Neki gospod ga vpraša: "Ali je mama doma?"

"Je," pravi Mihec.

Gospod zvoni, trka — nihče ne odpre.

"Saj si rekel, da je mama doma!"

"Je," vztraja Mihec, "ampak mi ne stanujemo tukaj."

Dobro!

Mihec sedi na stopnicah.

Neki gospod ga vpraša: "Ali je mama doma?"

"Je," pravi Mihec.

Gospod zvoni, trka — nihče ne odpre.

"Saj si rekel, da je mama doma!"

"Je," vztraja Mihec, "ampak mi ne stanujemo tukaj."

Dobro!

Mihec sedi na stopnicah.

Neki gospod ga vpraša: "Ali je mama doma?"

"Je," pravi Mihec.

Gospod zvoni, trka — nihče ne odpre.

"Saj si rekel, da je mama doma!"

"Je," vztraja Mihec, "ampak mi ne stanujemo tukaj."

Dobro!

Mihec sedi na stopnicah.

Neki gospod ga vpraša: "Ali je mama doma?"

"Je," pravi Mihec.

Gospod zvoni, trka — nihče ne odpre.

"Saj si rekel, da je mama doma!"

"Je," vztraja Mihec, "ampak mi ne stanujemo tukaj."

Za kratek čas

Anaksagora in šoja

Stari grški filozof Anaksagora se je nekoč spomlad izprehajal po polju in opazoval krave, ki so se pasle. Na nekem drevesu v bližini je prepevala šoja. Filozof se je hitro približal drevesu, začel opazovati šoju in premišljati, kako v prirodi ni vse najlepše urejeno in kako ni pravice na svetu. Glejte, ta mala šoja, ki ne zna ničesar drugega koristnega, kakor da časih uniči črva, lahko leta po zraku, krava pa, ki daje človeku toliko koristi, hodi samo po tleh! Zakaj bi se tudi krava ne mogla dvigniti tako kakor ta šoja visoko pod oblake?

Filozofovo premišljevanje o tej krivici pa je iznenada pretrgalo nekaj, kar je spustila ptica na modro Anaksagorovo glavo. Filozof se je malo zmedel, obrisal z glave ptičev nenadni pozdrav in dejal z nekakšnim olajšanjem:

"Bogovi naj bodo zahvaljeni! Vendar je dobro, da šoja ni krava!"

Če pride do števil

Avto je podrl dva zakonca in jo odkuril, ne da bi se bil za nesrečnika zmenil.

"Ali ste si številko zapomnili?" vpraša policist, ki je prihitel na pomoč.

"Seveda!" odvrne žena, ki je iz same jeze nad soferjevo surovostjo vsa rdeča v obraz.

"Po čudnem naključju povesta prvi dve številki moje starost," je dejal mož — najbrže je bil profesor, ker pridejo le profesorji na takšne misli, "drugi dve pa starost moje žene."

"Mirko!" je tedaj dejala žena in si iztepla prah z obleke, "pustiva nesramnega soferja. Saj ni vredno, da bi se menila za takšne malenkosti."

Usuga za uslugo

Znani igralec Matkovski je nekoč gostoval v vlogi "Fausta" v nekem večjem gledališču. Ko je podpisoval dogovor, je zahteval, naj igrajo "Fausta" v Goethejevem originalu brez

"Mirko!" je tedaj dejala žena in si iztepla prah z obleke, "pustiva nesramnega soferja. Saj ni vredno, da bi se menila za takšne malenkosti."

Usuga za uslugo

Znani igralec Matkovski je nekoč gostoval v vlogi "Fausta" v nekem večjem gledališču. Ko je podpisoval dogovor, je zahteval, naj igrajo "Fausta" v Goethejevem originalu brez

"Mirko!" je tedaj dejala žena in si iztepla prah z obleke, "pustiva nesramnega soferja. Saj ni vredno, da bi se menila za takšne malenkosti."

Usuga za uslugo

Znani igralec Matkovski je nekoč gostoval v vlogi "Fausta" v nekem večjem gledališču. Ko je podpisoval dogovor, je zahteval, naj igrajo "Fausta" v Goethejevem originalu brez

"Mirko!" je tedaj dejala žena in si iztepla prah z obleke, "pustiva nesramnega soferja. Saj ni vredno, da bi se menila za takšne malenkosti."

Usuga za uslugo

Znani igralec Matkovski je nekoč gostoval v vlogi "Fausta" v nekem večjem gledališču. Ko je podpisoval dogovor, je zahteval, naj igrajo "Fausta" v Goethejevem originalu brez

"Mirko!" je tedaj dejala žena in si iztepla prah z obleke, "pustiva nesramnega soferja. Saj ni vredno, da bi se menila za takšne malenkosti."

Usuga za uslugo

Znani igralec Matkovski je nekoč gostoval v vlogi "Fausta" v nekem večjem gledališču. Ko je podpisoval dogovor, je zahteval, naj igrajo "Fausta" v Goethejevem originalu brez

krajsanja. Ravnatelj je ta pogoj sprejel. Predstava se je začela ob šestih zvečer in bi se morala končati ob polni dveh zjutraj. Okoli polnoči se je začela dvorana, ki je bila izprva čisto polna, prazniti. Med odmorom, ko je zapuščala dvorano precejšnja skupina gledalcev, je režiser obiskal Matkovskega v garderobi. Izročil mu je velik ključ in mu rekel:

"Za neko uslugo bi vas prosil, mojster. Ko boste končali, zaklenite gledališka vrata."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

"Mamica, za god ti bom kupil lepo vazo!"

"To je lepo od tebe, Mihec, a saj je ne potrebujem."

"O, seveda jo potrebuješ, mamica. Tisto, ki je stala v obednici, sem pravkar razbil."

Okronanju in še kaj o Pubiju

O letošnji pomladi ni da bi izgubljal besed. Stirideset svetnikov je, kakor se spodobi, potrdilo svoj mokri sloves. Da je drevje ozelenelo in so češnje v cvetju — to še vse skupaj ni pomlad. To kvečjemu potrjuje moč navade.

Pubi pa vendar čuti pomlad. O, kako jo čuti! Ne da mu spati! Ze na vse zgodaj — v spalnici je, še poltema — se dvigne v svoji postelji in se previdno ozre — papa še smrči!

Kako nazarensko smrči — pomisli Pubi. Le kako more krščen človek tako smrčati! —

Toda dokler smrči — je vse v redu? Pubi vstane na postelji in se obrne k ogledalu. Imenitna stvar, to-le ogledalo od vrha do tal!

Pubi se pači, kremli, škilji, grebe s prstki lase na čelo, kaže zobe in igra strašnega vojščaka, igra divjega Zamorca, igra bog ve kaj! Zdaj pa — hop — na vse štiri, strašen pogled, usta narazen, usta skup — grozni lev — in —

— Hrrrr-r-k! Mmmm — Konec! Brž pod odejo! Papa se je odsmrčal, že pretega roke — konec lepe zabave, pavkar se bo okrenil proti Pubiju.

Pubi dobro pozna vso jutranjo ceremonijo! Prav počasi odpre oči in — z odejo do ust — voščil zaspano: "Dobro jutro, papa!"

"O, dobro jutro, Pubi! Tako, tako, priden! Zjutraj se lahko prehladiš, tako je prav, ne smeš se razgaliti!"

Ko bi ti vedel! — misli Pubi. — Sicer pa je le dobro, da smrčiš, tako človek vsaj ve, kdaj je treba nazaj pod odejo!

Kmalu potrka Ančka na vrata in prinese papanu čaj in časopise. Papa sreba čaj, lista po časopisih. Včas, kar med branjem, še malce podremije — časopis se počasi nagne in mu pokrije glavo. To je silno hecno! Pubi od veselja grize odejo.

"Papa, kaj še ne greš denarčka služiti?" hinavsko vpraša Pubi.

"A, da, da, nu — pa vstani-mo!" zagode papa in odide iz spalnice.

Takrat plane Pubi kakor tiger po časnikih. Brž, brž, zadnjega stran! Tu je! Profesor